

MAATSCHAPPIJ TER BEVORDERING DER VEEARTSENIJKUNDE.
Verleden week hield de Maatschappij ter bevordering der Veeartsenijkunde in Nederland een algemeene vergadering in hotel „De l'Europe" te Utrecht. De heer J. J. F. Dhont uit Rotterdam presideerde de druk bezochte bijeenkomst. (*V.F.B.*)

„Waar je wilt," zei hij onverschillig.

„Lang leve de Gulle!" juichten ze bijna allen. Niet allen. Mèt mij hadden toch ook enkele scherpere opmerkers den blik in zijn oogen gezien en daarom was er dien avond slechts een gezelschap van omstreeks twaalf man aanwezig. Het was ook niet de rechte jool, die toch meestal heerscht op een verjaarpartij. „De Gulle" was zoo mogelijk stiller dan anders en betaalde op 't eind van den avond de vertering zijner gasten.

We lagen reeds met ons zessen op den hooizolder op onze matrassen (twee waren met verlof) toen heel luidruchtig het overige gezelschap boven kwam.

„De Gulle" was toch een toffe jongen!" hoorden we en „de Gulle" was toch een reuzenknaap!" riep een ander. maar hijzelf ontkleedde zich kalm en strekte zich met een zucht, die ik slechts hoorde, omdat ik in den hoek naast hem sliep, op zijn matras uit.

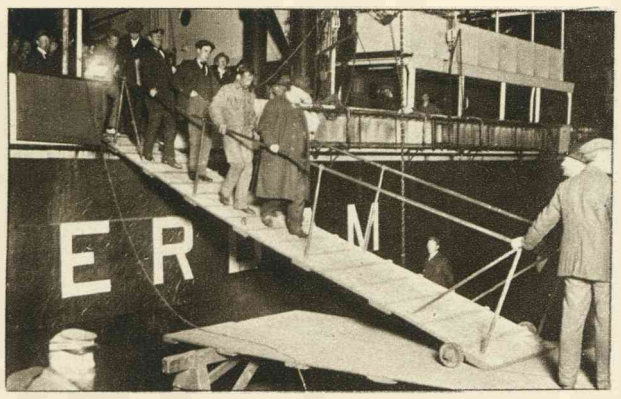
Eenige minuten daarna sliep hij. Ik richtte mij op één elleboog op en, bij het flauwe licht van de stallantaarn, zag ik hem aandachtig aan. Allengs was ik hem met andere oogen gaan beschouwen dan voorheen. Dàt was toch niet het gezicht van een gierigaard? Enfin, schijn bedriegt, dacht ik, en vanavond is hij er feitelijk toe gedwongen eens iets weg te geven, anders had hij zijn verjaardag natuurlijk stil laten passeeren.

Toen viel mijn oog op een brief, die uit de tuniek van „de Gulle" was gevallen en naast zijn matras op den grond lag en toen heb ik iets gedaan wat niet geoorloofd was, maar waarvan ik toch geen spijt heb.

Mocht je dit lezen „Gulle" (denk er aan, jongen, 't is nu geen scheldnaam meer, doch ik noem je zoo alleen omdat ik je eigen naam niet noemen wil) mocht je dit lezen, dan vraag ik vergeving voor wat ik deed, want ik heb den brief genomen en heb hem gelezen. Woordelijk geef ik hem weer.

„Lieve Willem,

„Vandaag ben je jarig! Hoe heerlijk vindt je moeder

DE GEREDDEN DER „KONINGIN EMMA".
De aankomst te Amsterdam met het s.s. Kambangan van een deel der geredde passagiers van het op een mijn geloopen stoomschip „Koningin Emma". (*V.F.B.*)

het, een zoon te hebben als jij, die de steun van haar ouderdom bent. Ik feliciteer je, mijn beste jongen, en hoop dat God je nog lang voor me spaart. Sinds vaders dood ben jij mijn alles, dat weet je.

Hoe graag, lieve Willem, had ik je wat gestuurd; maar 't was me onmogelijk iets bij elkaar te krijgen. En inplaats dat ik jou nu wat kan sturen, ontving ik gisteren weer je postwissel. Hartelijk dank, beste jongen. Ik weet niet hoeveel je onder dienst krijgt, maar hou je nu wel genoeg voor jezelf over om eens iets extra's te koopen? Je doet toch je eigen niet te kort? Die gedachte zou je moeder niet kunnen verdragen, hoor! Houdt maar eens een feestje met je vrienden, beste Wim! Ik verlang toch zoo naar je aanstaand verlof. Met een kus van je liefhebbende

Moeder."

't Was misschien kinderachtig van me, maar ik moest verscheidene malen m'n zakdoek naar mijn oogen brengen vóór ik den brief ten einde had gelezen. Ik wist nu ook duidelijk wat mij te doen stond. Ik liet „de Gulle" slapen, stak aan 't ander eind van den grooten zolder nog een stallantaarn aan, vertelde aan alle jongens wat gebeurd was en las met moeite den brief voor.

„Wat een lammelingen zijn we toch eigenlijk allemaal!" viel er een uit.

„Jongens," zei ik, „we hebben niet geweten wie hij was en we moeten goedmaken wat we aan hem misdeden. Ik geloof dat we hem meer gekwetst hebben dan iemand van ons beseft."

Den volgenden morgen zijn we, man voor man, naar „de Gulle" gegaan, hebben hem de hand gereikt en vergeving gevraagd. Bij de zoogenaamde woestelingen was van het vergeving vragen wel niet veel sprake, maar ze gaven hem dan toch een handdruk, die even een pijnlijken trek om zijn gelukkig lachenden mond bracht. Het was, ik weet het zeker, het gelukkigste uur in 't leven van „de Gulle" en, ofschoon hij toen nog niet wist waaraan deze ongewone verandering was toe te schrijven, aanvaardde hij ze met groote dankbaarheid.

Niettegenstaande hevig protest van zijn kant ging er geregeld elke veertien dagen aan het adres der arme weduwe een postwissel en nu we allen in verschillende plaatsen verstrooid zijn, zendt elk van ons, zoolang we weten dat „de Gulle" nog in dienst is, een postwissel voor het bedrag, dat hij te missen heeft. Dàt hebben we elkaar beloofd en dat blijven we beslist doen.

„De Gulle" heeft mij toestemming gegeven deze episode uit onzen diensttijd neer te schrijven. „Het pleit slechts voor jullie karakters", zeide hij. „Neen, Gulle, dat doet het niet, maar het heeft ons geleerd wat een goed zoon voor zijn moeder doen kan en moge het tevens velen onzer kameraden een vingerwijzing zijn voor het geval dat ze misschien in onze fout zouden vervallen."

DE GEVOLGEN VAN DEN OORLOG.
Een van de gevolgen van den oorlog is de toenemende emigratie van vrouwen en kinderen uit Galicië en Polen naar Noord-Amerika. Op onze foto, welke aan het station D.P. te Rotterdam genomen werd, ziet men een groep dier landverhuizers, die met al hun bezittingen bij zich, op een sleeperskar naar een der emigrantenhotels worden vervoerd. (*foto „Rembrandt".*)

Zijn kleine meid.

DOOR Z.

Hij had het gelaat van Liszt, wat scherper, wat bleeker en minder bezielend. Zijn gestalte was tenger.

De lange jas, die hij steeds droeg, was versleten en glimmend aan de mouwen. Een uitgetarnde naad aan een der ellebogen was dichtgenaaid, maar niet door een vaardige hand.

Zijn hoed, een vettige slappe hoed, deed in ouderdom voor zijn jas niet onder en scheen een deel van hem zelf geworden, volkomen in harmonie met de droevige uitdrukking van zijn donkere oogen, die met afwezigen blik rondom zich staarden. Zijn oude vioolkist scheen hetzelfde armoedige bestaan te leiden als haar eigenaar. Het koperen slot was verdwenen van het uitgesleten sleutelgat en ook het handvat had reeds lang een beter heenkomen gezocht en blijkbaar gevonden. Het laken van de binnenzijde had die onbestemde kleur gekregen, die een getuigenis is van jaren trouwen dienst.

Hij was bekend als een type in de stad. Soms verscheen hij in ons café waar hij dan speelde, niet bijzonder mooi, — naar mijn meening — en toch was er iets in de droevige tonen, die hij aan de oude viool ontlokte, dat ons bijbleef, toen we den violist al lang vergeten waren.

Doch op zekeren dag ontmoette ik hem weer, dat wil zeggen, ik zag een schamele, neergebogen figuur langs den weg strompelen, de lange onooglijke jas fladderende

TERUG NAAR HET VADERLAND.
Ongeveer 90 Engelsche vrouwen en kinderen, die vóór het uitbreken van den oorlog te Brussel vertoefden en geen gelegenheid konden vinden om vóór de bezetting der stad door de Duitschers, te vertrekken, hebben thans van de Duitsche regeering toestemming gekregen naar hun vaderland terug te keeren. Wij kiekten bovenstaand groepje op het station te Roosendaal, waar zij door eenige leden der Engelsche en Amerikaansche legatie werden opgewacht. (*V.F.B.*)

om de magere leden; den hoed diep over de ingezonken oogen en in de uitgemergelde witte handen een oude vioolkist geklemd. Hieraan herkende ik onzen ouden violist. De man scheen totaal „op".

Ik staarde hem medelijdend na.

„Een zonderling type!" zei een mijner vrienden, de reporter, die mij vergezelde.

„Ken je hem?" vroeg ik.

„Kennen? Ja, zoo wat. Hij speelt niet slecht. Hem is reeds meermalen een positie aangeboden in een theaterorkest, maar hij wil geen geregeld engagement aannemen."

„Wat doet hij dan liever? Hongerlijden?"

„Ja! En lesgeven!"

„Lesgeven?" herhaalde ik verbaasd. „Heeft hij dan leerlingen?"

„Eén!"

„Eén leerling? Kan hij er dan niet meer krijgen?" vroeg ik weer.

„Ik denk het wel, maar hij wil er niet meer!" was het ant-

VOOR DE BELGISCHE VLUCHTELINGEN.
Verleden week werd in de kunstzaal Kleykamp te Den Haag een door de hooge Belgische aristocratie bezochte matinee gegeven ten bate van het Comité voor Belgische Vluchtelingen. Het geheel stond onder leiding van Prinses de Ligne (tweede van rechts, zittend). (*V.F.B.*)